

Kongl. Maj:ts tal

på rikssalen vid urtima riksdagens öppnande

den 18 Oktober 1892.

Gode herrar och svenske män!

Genom en ringa röstöfvervigt i den ena af Riksdagens kamrar blef Mitt för senast församlade Riksdag framlagda förslag till ordnande och stärkande af försvarsväsendet förkastadt. Ur en sådan utgång af Mina upprepade bemödanden skulle Jag väl kunnat hemta anledning till att låta frågan åtminstone under någon tid få hvila.

Men helgden af det kall Försynen Mig ålagt och Min brinnande kärlek till vårt fräjdade fosterland tvinga Mig dock att icke lemna något medel oförsökt för att snarast möjligt bereda ett tryggare värn åt riket, om en gång dess gränser, dess lifsintressen eller dess ära hotades.

Fast litande på motsvariga känslor hos svenska folket, har Jag derföre ej heller tvekat att draga Eder, gode herrar och svenske män, ifrån de många andra allmänna och enskilda angelägenheter, hvaråt I mellan de lagtima riksdagarne egnen tid och arbete, och kalla Eder till detta urtima riksmöte, hvarunder I åt den viktiga försvarsfrågan kunnen skänka en mera odelad uppmärksamhet. Så grundligt beredd som denna fråga under årens lopp blifvit, torde Edra öfverläggningar derom ej behöfva blifva långvariga.

Det härordningsförslag, Jag nu åt Riksdagens pröfning lemna, är nemligen bygd på samma grund som de för de tvenne närmast föregående framlagda, om ock efter förnyade bearbetningar det nu varande förslaget blifver ett mera helgjutet och systematiskt. Ett enbart värnpliktsystem — allvarligt genomfördt, och om något annat bör icke någonsin blifva fråga — synes nu icke hafva utsigt att vinna bifall. Uppskot till en obestämd framtid medför ett tungt ansvar.

Förslagets kostnad öfverstiger icke den senast beräknade.

Den öfverenskommelse, innefattande afskrifning af grundskatte- och indelningsverksbördorna, som år 1873 föranledde samstämmiga beslut i båda kamrarne, som af Mig då biträdades. och hvarvid Jag alltsedan troget hållit fast, är ock denna gång vidhållen, trots de betydligt större penningeoffer, som derigenom kräfvas, än hvad fallet blifvit, om frågan uteslutande fått begränsas till försvarskostnader i egentlig mening. Jag

hängifver Mig åt det hopp, att de båda hvar för sig så politiskt betydelsefulla samsfundsangelägenheterna nu skola finna sin samtidiga lösning.

Den finansplan, som i sina hufvuddrag skall Eder meddelas, afser att ersätta de bördor, som skola upphöra, genom direkta skatter, stämpelafgifter och i någon ringa grad genom med säkerhet påräknelig ökad afkastning af statsdomänerna.

Omsorgen om rikets försvar bör stå fri från och öfver alla partistrider. Jag manar Eder alltså att låta dessa tystna och hvila, på det att, om en gång, hvad Gud nådeligen afvände, en afgörande stridsdag skulle gry öfver vårt af ålder sjelfständiga land, den dagens afton måtte skymma icke öfver ett kufvadt utan öfver ett fritt och oberoende fädernesland.

Nedkallande Guds välsignelse öfver Eder och Edra arbeten, förklarar Jag detta urtima riksmöte öppnadt och förblifver Eder, gode herrar och svenske män, med all konglig nåd och ynnest städse välbevågen.